

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5C/70/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124412552
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Hýseková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6124412552.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, pracovisko Brezno, sudkyňou JUDr. Annou Hýsekovou, v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C., D. XXX/XX zast. JUDr. Petrom Milecom, advokátom, Banská Bystrica, Lazovná 20 proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, Bratislava - Staré Mesto, Štúrova 2, IČO 00 166 481 o zaplatenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi titulom ušlého zisku 5 107,55 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 5 107,55 Eur od 02. 08. 2024 do zaplatenia, to všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy za väzbu sumu 3 480,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3 480,-Eur od 02. 08. 2024 do zaplatenia, to všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

IV. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v časti o náhradu škody v rozsahu 30,20 %.

V. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Podanou žalobou, sa žalobca pôvodne domáhal voči žalovanej zaplatenia 17 845,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 17 845,17 Eur od 02. 08. 2024 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením OR PZ v Brezne ČVS: ORP-270/1-VYS-BR-2022 zo dňa 21. 09. 2022 bolo začaté trestné stíhanie a následne uznesením ČVS: ORP-270/1-VYS-BR-2022 zo dňa 22. 09. 2022 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), j) Tr. zák. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Brezno uznesením č. 2 Pz 245/22/6603-27 zo dňa 04. 11. 2022 ako nedôvodnú zamietla. Žalobca bol dňa 21. 09. 2022 o 12.25 hod. obmedzený na osobnej slobode. Uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 0Tp/129/2022-143 zo dňa 23. 09. 2022 bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorú Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 3Tp/30/2022 zo dňa 07. 10. 2022 ako nedôvodnú zamietol. Uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 0Tp/129/2022-243 zo dňa 13. 03. 2023 bola väzba žalobcu nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia zákazov, a to úmyselne sa priblížiť k poškodenej na

vzdialenosť kratšiu ako 5 m, kontaktovať ju v akejkoľvek forme, zákaz zdržiavať sa v mieste prechodného pobytu na adrese E. - C., F. XX a požívať alkoholické nápoje alebo iné návykové látky. Väzba žalobcu trvala od 21. 09. 2022 do 13. 03. 2023, spolu 174 dní. Prokurátor podal na žalobcu obžalobu č. 2 Pv 245/22/6603-99 pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na 138 písm. b), j) Tr. zák., za ktorý žalobcovi hrozil nepodmienečný trest odňatia slobody na sedem rokov až pätnásť rokov. Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, pracovisko Brezno č.k. BR-3T/32/2023-1000 zo dňa 21. 09. 2023 bol žalobca podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol stíhaný. Pre skutok, že "dňa XX. XX. XXXX dal poškodenej mal. B. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., G. XX, facku pri otvorených ústach, v dôsledku čoho došlo u poškodenej k pomliaždeniu tváre, nosa, sánky a odbitiu predného horného rezáka" bolo uznesením č. k. BR-3T/32/2023-1020 zo dňa 21. 09. 2023 rozhodnuté o postúpení veci ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Proti rozsudku a uzneseniu o postúpení podal prokurátor opravné prostriedky, ktoré následne zobral späť a Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 4To/120/2023 zo dňa 21. 11. 2023 zobral na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora proti rozsudku a uznesením č.k. 4To/121/2023-1034 zo dňa 21. 11. 2023 späťvzatie sťažnosti prokurátora proti uzneseniu o postúpení. Žalobca zaslal Generálnej prokuratúre SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu podaním zo dňa 31. 07. 2024 oznámila, že uplatnený nárok nebude ani čiastočne uspokojený. Nezákonným uznesením o vznesení obvinenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením o zamietnutí sťažnosti proti obvineniu, nezákonnou obžalobou a nezákonným uznesením o vzatí do väzby bola žalobcovi spôsobená škoda a nemajetková ujma, keď bol žalobca v konaní oslobodený spod obžaloby. V dôsledku trestného stíhania žalobca utrpel škodu v podobe straty na zárobku, došlo k zhoršeniu jeho postavenia v spoločnosti, utrpela jeho povesť v mieste bydliska, v rodine a v zamestnaní, pre následné osočovanie v pracovnom kolektíve po jeho návrate do zamestnania po prepustení z väzby musel požiadať o preradenie na iné pracovisko, došlo k ujme na jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu škody titulom straty na zárobku za obdobie od 21. 09. 2022, kedy došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody, do 01. 04. 2023, kedy opäť nastúpil do svojho zamestnania v spol. Železiarne Podbrezová a.s., vo výške šesťnásobku jeho priemernej hrubej mesačnej mzdy za obdobie 6 mesiacov (marec až august 2022) predchádzajúcich jeho vzatiu do väzby, t. j. za obdobie október 2022 až marec 2023 spolu vo výške 7 845,17 Eur. Uplatnil si aj nemajetkovú ujmu v peniazoch v dôsledku nezákonne vedeného trestného stíhania a nezákonnej väzby, keď vzhľadom na závažnosť zásahu do jeho súkromia samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Jeho rodinný život bol rozvrátený, rozpadol sa jeho vzťah s matkou, ktorá mu v dôsledku trestného stíhania zrušila trvalý pobyt na adrese D. XXX/XX, C. a byt darovala jeho sestre. Narušil sa jeho vzťah s družkou B. H., ktorá sa v dôsledku jeho trestného stíhania ako živiťela rodiny dostala do existenčných problémov, jeho neprítomnosť negatívne znášali aj synovia družky, ktorých žalobca spolu s ich matkou vychovával v spoločnej domácnosti. Utrpela jeho povesť v mieste bydliska a na pracovisku resp. v pracovnom kolektíve, kde začal byť vnímaný ako "kriminálnik", napriek oslobodeniu. Nezákonné trestné stíhanie trvalo od 22. 09. 2022, kedy bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia, do 05. 12. 2023, kedy boli jeho obhajcovi doručené uznesenia krajského súdu, spolu 440 dní. Nezákonná väzba trvala od 21. 09. 2022 do 13. 03. 2023, spolu 174 dní. Uznesením o nahradení väzby došlo k prepusteniu žalobcu z väzby, ale súd konštatoval aj naďalej existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por, preto žalobcovi uložil obmedzenia a povinnosti, okrem iného aj zákaz zdržiavať sa v mieste prechodného pobytu na adrese F. XX, E. - C., čo malo za následok, že nemohol bezprostredne po prepustení obnoviť rodinný život s družkou a jej synmi, ktorých spolu vychovávali a aj v súčasnosti vychovávajú. Vznikli mu náklady a komplikácie spočívajúce v cestovaní do práce do Podbrezovej a späť, keďže po prepustení z väzby na slobodu sa zdržiaval dočasne u rodičov jeho družky v Nemeckej. Byt na adrese prechodného bydliska je nájomným bytom, ktorý bol žalobcovi prenajatý zo strany zamestnávateľa. Z dôvodu nezákonného trestného stíhania a nezákonnej väzby si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške spolu 10 000,-Eur. Žalovaná suma pozostávala z nároku na náhradu škody ako aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spolu vo výške 17 845,17 Eur. Žiadal priznať aj úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 02. 08. 2024 do zaplatenia, keď dňa 01. 08. 2024 mu bolo doručené oznámenie o neuspokojení nároku.

2. Ako dôkazy označil uznesenie o vznesení obvinenia, sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, doplnenie dôvodov sťažnosti, uznesenie o zamietnutí sťažnosti, návrh na vzatie do väzby, uznesenie o

vzatí do väzby, sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby, uznesenie o zamietnutí sťažnosti, uznesenie o prepustení z väzby, obžaloba, rozsudok, uznesenie o postúpení vecí, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, oznámenie o neuznaní nároku, potvrdenie o príjme, nájomnú zmluvu.

3. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že žalobca si v žalobe uplatnil nárok z titulu ušlého zisku vo výške 7 845,17 Eur z dôvodu výkonu väzby a nemajetkovú ujmu z titulu nezákonnej väzby, pričom v žalobe uvádza nezákonné trestné stíhanie a nezákonnú väzbu. Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 29. 02. 2024 Generálnej prokuratúre SR, ale v samotnej žiadosti si uplatnil náhradu majetkovej škody titulom ušlého zisku v podobe straty na zárobku za obdobie od 21. 09. 2022, kedy došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody, do 01. 04. 2023, kedy opäť nastúpil do zamestnania vo výške jeho priemernej hrubej mzdy za obdobie predchádzajúcich 6 mesiacov (marec až august 2022), spolu vo výške 7 845,17 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom nezákonnej väzby trvajúcej od 21. 09. 2022 do 13. 03. 2023 v celkovej výške 10 000,-Eur. Orgánom príslušným konať v mene štátu má byť Ministerstvo spravodlivosti SR. Ak žalobca žiada náhradu majetkovej ujmy vo forme ušlého zisku počas výkonu väzby a nemajetkovú ujmu v peniazoch titulom nezákonnej väzby, tak samotné predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uplatnil voči nesprávnemu orgánu a aj samotná žaloba je uplatnená voči orgánu, ktorý nie je pasívne vecne legitimovaný. Iba rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom, možno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. ako jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu. Tvrdenie, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím v prípade oslobodenia spod obžaloby nemá oporu v zákone č. 514/2003 Z.z. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu bez posúdenia a zohľadnenia osobitností prípadu. Okresný súd Banská Bystrica, pracovisko Brezno rozsudkom sp. zn. BR-3T/32/2023 zo dňa 21. 09. 2023 žalobcu spod obžaloby oslobodil, ale časť skutku bola uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. BR-3T/32/2023 zo 21. 09. 2023 postúpená na Okresný úrad Brezno za účelom prejednania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zákona

č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, preto neexistuje nezákonné rozhodnutie. Žalobca si nárokuje náhradu ušlého zisku za obdobie do konca marca 2023, ale neuviedol dôvod prečo nastúpil naspäť do práce až 01. 04. 2023, keď z väzby bol prepustený dňa 13. 03. 2023. Podľa žalovanej mohol nastúpiť do práce, resp. vykonávať inú prácu už od polovice mesiaca marec 2023. Chýba príčinná súvislosť vzniku škody s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia do väzby bol vzatý na základe uznesenia Okresného súdu Brezno č.k. 0Tp/129/2022-143 zo dňa 23. 09. 2022 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 3Tpo/30/2022 zo dňa 07. 10. 2022. Žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal, že mu zo strany zamestnávateľa nebola v období väzby vyplácaná žiadna mzda, nepredložil potvrdenie o nevyplatení mzdy, nie je zrejmé ako boli v tom období upravené pracovnoprávne vzťahy medzi žalobcom a jeho zamestnávateľom, t.j. či žalobca požiadal o pracovné voľno bez náhrady mzdy alebo s náhradou mzdy alebo čerpal dovolenku. Taktiež hodnoverným spôsobom nepreukázal skutočnú výšku vyplácanej mzdy, čo je možné jednoznačne a hodnoverne overiť len výpisom zo Sociálnej poisťovne, z ktorého bude zrejmé, v akej výške žalobca mzdu, minimálne od 01. 01. 2022 poberal, pričom z tohto je potrebné vychádzať aj pri určení výšky mzdy, na ktorú by mal žalobca nárok, ak by nebol vo výkone väzby. Žiadala súd o zabezpečenie výpisu zo Sociálnej poisťovne, keď nie je v jej možnostiach ho predložiť. Výpočet ušlého zisku musí vychádzať z čistej mzdy, keď v prípade uznania a vyplatenia takto vypočítaného nároku z hrubej mzdy by došlo k bezdôvodnému obohateniu žalobcu o čiastku, ktorá podlieha odvodom, pretože žiadaný nárok z hrubej mzdy nebude podliehať odvodovej povinnosti. Tiež absentuje príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o vznesení obvinenia a vznikom nemajetkovej ujmy, keď sa žalobca toho nároku domáha aj z dôvodu nezákonnej väzby. Žalobca vôbec nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ani v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním a už vôbec nie v požadovanej výške, nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. Tvrdenia žalobcu v žalobe vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy ohľadom údajných zásahov trestného stíhania do jeho súkromného, pracovného, spoločenského života sú iba v rovine subjektívnych a nepodložených tvrdení. Žalobca neuviedol konkrétne skutočnosti, ktoré by objektívne preukazovali vznik nemajetkovej ujmy, nie je preukázané, že následky, ktoré žalobca

v žalobe uvádza, skutočne nastali a boli spôsobené trestným stíhaním a nie inými príčinami. Dostatočným zadostučinením je konštatovanie porušenia práva žalobcu v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa § 17 ods. 4 zákona priznaná náhrada nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako náhrada poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa zákona č. 274/2017

Z.z. Priznanie nemajetkovej ujmy v žalovanej výške by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keď by bola obdobná ako možné vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu napríklad obetiam trestných činov sexuálneho charakteru. Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, preto až uplynutím takto určenej lehoty plnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Žiadala žalobu zamietnuť a žiadnej zo strán nepriznať nárok na náhradu trov konania. V prípade vyhovenia žalobe žiadala, aby jej bola poskytnutá 30 dňová lehota na plnenie.

4. Ako dôkaz označila žiadosť o predbežné prerokovanie nároku.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie uviedol, že žaloba smeruje voči Slovenskej republike a poukázal na § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., kde mala žalovaná postúpiť žiadosť orgánu príslušnému na jej prerokovanie, ak sa domnievala, že ona nie je príslušným orgánom. Reagovala však oznámením č. VI/4 Gc 32/24/1000-5 zo dňa 31. 07. 2024 o neuspokojení nároku na náhradu škody, ktorým odmietla čo i len čiastočné uspokojenie nároku. Vznesenie obvinenia,

zodpovednosti za ktoré sa žalovaná ani nezbavuje, je nevyhnutnou podmienkou, bez ktorej nemožno uvažovať o podaní návrhu na vzatie do väzby, pretože je formálnou podmienkou väzby. Je preto zrejmé, že argumentácia žalovanej o nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie v tomto konaní je zjavne nedôvodná a účelová. Ohľadom tvrdenia žalovanej, že žaloba je zmätočná, keď v žiadosti bol uplatnený nárok z titulu ušlého zisku (straty na zárobku) z dôvodu výkonu väzby a nemajetková ujma z titulu nezákonnej väzby, ale v žalobe je uvedené aj nezákonné trestné stíhanie a nezákonná väzba poukázal na obsah samotnej žiadosti, ktorá argumentáciu týkajúcu sa nezákonného trestného stíhania obsahuje. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má iba formálny - predbežný charakter, ide o zákonnú podmienku uplatnenia predmetného nároku prostredníctvom žaloby na príslušnom súde. Ustálená súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo z dôvodu nenaplnenia predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu sa trestné konanie končí a zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Rovnaké dôsledky vo vzťahu k zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pripísala súdna prax aj oslobodeniu spod obžaloby a zastaveniu trestného stíhania, ak k nemu došlo z dôvodu nenaplnenia predpokladu o spáchaní trestného činu. Bez vznesenia obvinenia a na jeho základe vedeného trestného stíhania a vykonanej väzby by žalobcovi nevznikla škoda na majetku v podobe ušlého zisku (straty na zárobku) ani nemajetková ujma. Strata na zárobku je počítaná na základe priemernej hrubej mzdy, keď priemerným zárobkom sa chápe priemerný hrubý zárobok, ktorý sa zisťuje k prvému dňu kalendárneho štvrtroka za rozhodujúce obdobie, ktorým je predchádzajúci kalendárny štvrtrok, a to z hrubej mzdy, zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z doby, ktorú zamestnanec v tomto období odpracoval. Čo sa týka nemajetkovej ujmy je nepochybné, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo nedôvodné, nedôvodná bola aj samotná väzba. Aj v prípade, ak by sa v čase začatia trestného stíhania javila väzba ako dôvodná, to nemení nič na oslobodení žalobcu spod obžaloby resp. v časti skutku bola vec postúpená na prejednanie ako priestupok, a preto bola väzba nezákonná. Žalobca si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za každý deň trvania nezákonnej väzby (od 21. 09. 2022 do 13. 03. 2023) spolu 174 dní, vo výške 40,-Eur za každý deň, spolu vo výške 6 960,-Eur a za nezákonné trestné stíhanie (od 22. 09. 2022 do 05. 12. 2023) spolu 440 dní, vo výške 400,-Eur za každý mesiac, spolu 5 600,-Eur, teda si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 12 560,-Eur. Na preukázanie dôvodnosti nemajetkovej ujmy navrhol vypočítať žalobcu, jeho družku B. H., I. J. a K. J., v rodinnom dome ktorých sa žalobca zdržiaval po prepustení z väzby, keď mu bol uložený aj zákaz zdržiavať sa v mieste prechodného pobytu na adrese F. XX, E.. Ohľadom úroku z omeškania považoval za rozhodný deň vo vzťahu k omeškaniu uplatneného nároku deň 01. 08. 2024, kedy bolo jeho právnomu zástupcovi doručené oznámenie o nevyhovení žiadosti, preto si uplatňuje úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po tomto dni, t. j. od 02. 08. 2024. Uviedol, že žiada, aby bola žalovaná povinná zaplatiť mu sumu 20 405,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 20 405,17 Eur od 02. 08. 2024 do zaplatenia, a to všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a bola mu priznaná náhrada trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

6. Ako dôkazy označil výsluch žalobcu a svedkov.

7. Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvala na dôvodoch uvedených vo svojom vyjadrení k žalobe. V konaní o nároku na náhradu škody leží bremeno týkajúce sa uplatnenia nároku riadne a včas na strane žalobcu. Žalobca si uplatňuje nárok ušlého zisku v podobe straty zárobku počas trvania väzby, o ktorej rozhodol súd a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom nezákonnej väzby. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi uplatneným nárokom a nezákonným rozhodnutím. Žalobu žiadala zamietnuť.

8. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 26. 09. 2025. Pri rozhodovaní vychádzal z prednesu právneho zástupcu žalobcu, prednesu žalovanej, výsluchu žalobcu, svedkyne a listinných dokladov nachádzajúcich sa v súdnom spise, najmä z uznesenia o vznesení obvinenia, sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, uznesenia o zamietnutí sťažnosti, uznesenia č.k. 0Tp/129/2022-143, sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, uznesenia sp. zn. 3Tpo/30/2022, žiadosti o prepustenie z väzby, uznesenia č.k. 0Tp/129/2022-243, obžaloby, rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica - pracovisko Brezno č.k. BR-3T/32/2023-1000, uznesenia č.k. BR-3T/32/2023-1020, uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/120/2023 a sp. zn. 4To/121/2023, žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, oznámenia o neuspokojení nároku, potvrdenia o prijíme, lustrácie v Sociálnej poisťovni.

9. Uznesením č.k. 5C/70/2024-177 zo dňa 26. 09. 2025 súd pripustil zmenu žaloby, podľa ktorej žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 17 845,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 17 845,17 Eur od 02. 08. 2024 do zaplatenia, to všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 20 405,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 20 405,17 Eur od 02. 08. 2024 do zaplatenia, to všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

10. Žalobca na pojednávaní uviedol, že je 24 rokov zamestnaný v železiarňach. Prišli po neho policajti, zobrali ho do CPZ, odtiaľ na súd a potom do väzby. Nevedel, čo bude so zamestnaním, so ženou a s deťmi, zanechalo to škody v jeho rodine, živote aj bydlisku. Pracuje ako žeriavnik, mal ísť na konkurz na rušňovodiča, ale kolegovia spísali petíciu, že ho tam nechcú z dôvodu, že bol vo väzbe. Jeho spolužiaci už robia majstrov, aj on už mal byť predák. Spisovanie petícií nemá na papieri, stačí to podľa slov, riešia to s predákom. Má problémy so zdravím, chrbticou, vo väzbe prechorel. Má kolónku v aplikácii Dôvera, kde je uvedené, že bol párkrát liečený. Po prepustení z väzby mal obmedzenia, nemohol bývať v prechodnom bydlisku, ale musel tam platiť byt a musel platiť aj pri svokre, kde býval. Predtým býval v spoločnej domácnosti s družkou, jej synmi a jeho dcérou, tá s nimi už nebýva. Kým bol vo väzbe, družka živila rodinu, robila v gastronómii, posielala peniaze aj jemu, pred väzbou všetko hradil on. V mieste prechodného bydliska sú neustále osočovania, narážky, trvá to stále. Pred trestným stíhaním boli vzťahy medzi ním a matkou so sestrou dobré, bývali s dcérou pri mame, teraz na neho zanevreli, nerozpráva sa s ním sestra, švagor, netere, dcéra, mama ho z bytu vydedila, zrušila mu trvalý pobyt a ak ho má uvedený v občianskom preukaze, asi mu ho tam uviedla kvôli smetiam. Je robotný človek, vo väzbe trpel, dávali mu pocitovať, že je vo väzbe za týranie dieťaťa, boli aj nejaké konflikty a verbálne napádanie. Predtým žil riadny život, priestupky boli väčšinou len napr. zákaz zastavenia, nikdy nebol trestne stíhaný za žiadny trestný čin a po otázke žalovanej ohľadom troch trestných stíhaní uvedených v odpise z registra trestov uviedol, že tie trestné stíhanie boli za alkohol a výtržníctvo bolo krivé obvinenie, to sa potom vysvetlilo, on bol krivo obvinený.

11. Právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe. Žalobca sa domáha náhrady škody aj nemajetkovej ujmy z dôvodu, že bol trestne stíhaný a vzatý do väzby, čím došlo k strate na zárobku a nemajetkovej ujmy za samotnú väzbu aj za trestné stíhanie. Pokiaľ žalovaná namietala pasívnu vecnú legitimitáciu, žalovaná je Slovenská republika a subjekt, ktorý za ňu koná môže byť v prípade nezákonného trestného stíhanie a väzby aj Generálna prokuratúra SR. Aj výpovedami na pojednávaní bola preukázaná opodstatnenosť žalovaného nároku. Žalobca bol do väzby vzatý nezákonne, bol spod obžaloby oslobodený, trestné stíhanie aj samotná väzba mali negatívny vplyv na jeho rodinný život, na vzťahy na pracovisku a v jeho okolí. Z tohto dôvodu žiadal, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

12. Žalovaná na pojednávani uviedla, že zotrúva na písomných podaniach. Nesúhlasila so žalobou ani jej zmenou, pretože by išlo o zmenu v rozpore § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., keď sa môže prejednať len v rozsahu nároku a z titulu, ktorý bol prerokovaný. Neexistuje žiadne nezákonné rozhodnutie, z ktorého by si mohol uplatňovať žalobca daný nárok. Nesúhlasila s doloženým výpočtom ušlého zisku, žalobca nedoložil potvrdenie o nevyplácaní mzdy. Z lustrácie zo Sociálnej poisťovne je zrejmé, že v marci 2023 mu už bola vyplatená suma 795,-Eur. Žalobca si uplatňuje hrubú mzdu, ale to podlieha odvodovej povinnosti a neodpočítal ani náklady, ktoré ušetril napr. že nemusel cestovať do práce. Poukázala na osobu žalobcu, ktorý bol už predtým trikrát trestne stíhaný a osemkrát priestupkovo postihnutý. Samotná uplatňovaná nemajetková ujma je v rozpore s § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z.z., dostatočným primeraným zadosťučinením by bolo konštatovanie porušenia práva. Pokiaľ ide o úrok z omeškania ohľadom nemajetkovej ujmy, povinnosť plniť vzniká až na základe súdneho rozhodnutia. Žiadnymi listinami prípadne inými skutočnosťami žalobca nepreukázal svoje tvrdenia. Ak aj bol život svedkyne počas jeho väzby náročný, tak ona vyživovala svoje vlastné deti, kde má povinnosť sa o ne starať a to, že pomáhala žalobcovi v tom čase finančne, bolo výlučne na jej dobrovoľnej báze. Žalobu žiadala zamietnuť a nepriznať žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania resp. ak by súd žalobe vyhovel, tak trvala na 30 dňovej lehote na plnenie.

13. Svedkyňa B. H., družka žalobcu uviedla, že žalobca je jej priateľ, s ktorým žije 6. rok v byte, ktorý mu patrí. Všetko je medzi nimi v poriadku, žijú rodinne, vychovávajú spoločne jej tri deti, predtým vychovávali spoločne aj jeho dcéru, počas väzby žila iba so svojimi synmi, dcéra žalobcu s nimi už nežila a nežije ani teraz. Jej deti ho volajú oco a rozumejú si. Musela chodiť do roboty, na brigády, starať sa o rodinu a ešte aj psychicky držať žalobcu. Musela predať auto aj televízor, pretože nemali dostatok finančných prostriedkov, pomáhali jej aj rodičia, zadlžili sa, v škole sa deťom vysmievali, najmladší začal nosiť zlé známky a nechcel chodiť do školy. Keďže nie sú manželia, mohla zostať bývať aj s deťmi v byte, ale musela to platiť, riešila to u žalobcu v práci. Žalobcovi v tom čase písali v práci neplatené voľno. Vzťahy so susedmi sa zmenili, hľadeli na neho ako na tyrana, v práci musel zmeniť pracovisko, kolegovia s ním nechceli pracovať na smene. Po prepustení z väzby za ním chodila k jej rodičom do Nemeckej, každý deň minimálne na nejakú hodinu. Žalobca je ešte poprechádzaný, berie lieky, je na tom psychicky zle, niekedy sa v noci budí, zdá sa jej, že aj s plačom, predtým mal iba bežné ochorenia. Počas väzby so žalobcom komunikovala, dobíjala mu kredit, bál sa o seba aj o nich. Ich rodinný život je teraz v poriadku. Čo sa týka okolia, sú tam nejaké telefonáty, niekto volal, že žalobca niečo robí a je opitý, prišli aj policajti a bolo zistené, že všetko bolo v poriadku. Nespomínala si, žeby vedela o iných trestných stíhaniach žalobcu.

14. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom

15. Podľa § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

16. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

17. Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný

prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

18. Podľa § 8 ods. 5 písm. b) a c) zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak
b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
c) vec bola postúpená inému orgánu.

19. Podľa § 15 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

20. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

21. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

22. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

23. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

24. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

25. Z vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že uznesením OR PZ v Brezne ČVS: ORP-270/1-VYS-BR-2022 zo dňa 21. 09. 2022 bolo začaté trestné stíhanie a uznesením OR PZ v Brezne ČVS: ORP-270/1-VYS-BR-2022 zo dňa 22. 09. 2022 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že "od presne nezisteného dňa mesiaca september 2019 do dňa 19. 09. 2022 v Podbrezovej - C., na adrese F. L. XX, spôsobil pravidelne každý mesiac vždy po výplate pod vplyvom alkoholu fyzické a psychické utrpenie malol. K. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. - D. L. XXX/XX, prechodne bytom C. - C., F. L. XX tým, že ju kopal do rôznych častí tela, udieral ju po tele, ťahal ju za vlasy, bil po tvári, bol na ňu agresívny, obmedzoval ju, bral jej telefón, zakazoval jej kamarátov, zakazoval jej chodiť von, bil ju päšťami, škrtil ju tak, že ju chytil za krk a zdvihol ju do vzduchu a potom ju odhodil od seba napr. na posteľ, vulgárne jej nadával, kde dňa XX. XX. XXXX jej vybil časť predného zubu, škrtil ju, buchol jej hlavu o stenu, zároveň pravidelne každý mesiac vždy po výplate pod vplyvom alkoholu spôsobil fyzické a psychické utrpenie ďalším osobám,

ktoré s ním žili v spoločnej domácnosti, a to malol. M., nar. XX. XX. XXXX, N., nar. XX. XX. XXXX a O., nar. XX. XX. XXXX, všetci zhodne trvale bytom F. L. XXX/XX, P., v súčasnej dobe bytom ako obvinený tým, že ich bil, kopal do rôznych častí tela, udieral ich do tela, ťahal ich za vlasy a vulgárne im nadával."

26. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Brezno č. 2Pv 245/22/6603-27 zo dňa 04. 11. 2022 zamietnutá ako nedôvodná. Uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 0Tp/129/2022-143 zo dňa 23. 09. 2022 bol žalobca vzatý do väzby, pričom väzba mu začala plynúť dňom 21. 09. 2022. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť a tá bola uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tpo/30/2022 zo dňa 07. 10. 2022 zamietnutá. Žiadosťou zo dňa 23. 02. 2023 požiadal žalobca o prepustenie z väzby a uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 0Tp/129/2022-243 zo dňa 13. 03. 2023 bol žalobca prepustený z väzby na slobodu s tým, že táto bola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Brezno nad správaním žalobcu a boli mu uložené zákazy: úmyselne sa priblížiť k poškodenej malol. dcére na vzdialenosť kratšiu ako 5 m, kontaktovať ju v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostriedkami elektronickej služby alebo inými obdobnými prostriedkami, zdržiavať sa v mieste prechodného pobytu na adrese E. - C., F. XX a požívať alkoholické nápoje alebo iné návykové látky, v tejto súvislosti sa porobiť dychovej skúške na alkohol na výzvu príslušníkov polície.

27. Dňa 18. 04. 2023 bola na Okresnom súde Brezno podaná obžaloba a rozsudkom okresného súdu č.k. 3T/32/2023-1000 zo dňa 21. 09. 2023 bol žalobca pre skutok, že "od presne nezisteného dňa mesiaca september 2019 do dňa 19. 09. 2022 v Podbrezovej - C. v jednoizbovom byte na adrese F. L. XX, spôsobil pravidelne každý mesiac vždy po výplate pod vplyvom alkoholu, fyzické a psychické utrpenie maloletej B.. B. nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. - D. L. XXX/XX, prechodne bytom C. - C., F. L. XX tým, že ju kopal do rôznych častí tela, udieral ju po tele, ťahal ju za vlasy, bil po tvári, bol na ňu agresívny, obmedzoval ju, bral jej telefón, zakazoval jej kamarátov, zakazoval jej chodiť von, bil ju päšťami, škrtil ju tak, že ju chytil za krk a zdvihol ju do vzduchu a potom ju odhodil od seba, napr. na posteľ, vulgárne jej nadával, dňa XX. XX. XXXX ju škrtil, buchol jej hlavu o stenu, vyhrážal sa jej, zároveň pravidelne každý mesiac, vždy po výplate pod vplyvom alkoholu spôsobil fyzické a psychické utrpenie ďalším osobám, ktoré s ním žijú v spoločnej domácnosti, a to maloletým M. H. nar. XX. XX. XXXX a N. H. nar. XX. XX. XXXX a O. H. nar. XX. XX. XXXX, všetci zhodne trvale bytom F. P. C. L. XXX/XX, P., v súčasnej dobe bytom F. L. XX, E. tým, že ich bil, dával facky, kopal do rôznych častí tela, udieral ich po tele, ťahal ich za vlasy a vulgárne im nadával", spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, čo súd odôvodnil tým, že obžaloba pri odôvodňovaní viny obžalovaného (žalobcu) vychádzala hlavne z výpovede svedkyne - poškodenej malol. B. B., dcéry žalobcu. Zo strany obžaloby v tomto smere neboli produkované na preukázanie viny žalobcu žiadne priame dôkazy, obžaloba poukazovala hlavne na nepriame dôkazy, a to výpovede svedkov, ktorí vypovedali o jeho správaní len na základe reprodukcie zo strany maloletej alebo na základe jeho správania voči ich osobám, ale neboli priamymi svedkami toho, ako sa mal správať voči maloletým deťom. Výpoveď maloletej poškodenej bola spochybnená hlavne znaleckými posudkami aj ďalšími výpoveďami svedkov, ktorí boli v styku s maloletou a nepopisovali, že by sa stretli s nejakými fyzickými zraneniami, ktoré mala mať maloletá poškodená počas spoložitia so žalobcom. Maloletá poškodená bolo dievča, ktoré malo 14 rokov, žalobca ako otec bol zodpovedný za jej vývoj, za jej správanie, preto skutočnosť, že jej kontroloval mobil, nedovolil stretávať sa v jej veku s chlapcami, nemožno posudzovať ako prejavy nejakého týrania. Znalkyňa z odvetvia psychológie uviedla, že zlomový okamih konfliktov medzi ním a dcérou nastal v období, keď maloletá bola v citlivom veku, presťahovala sa do jednoizbového bytu s ďalšími tromi chlapcami, ktorí jej boli cudzí a v spoločnej domácnosti žila aj družka žalobcu, ktorá bola pre neho tiež dôležitá. Maloletá poškodená preto nebola stredobodom pozornosti. Pri disharmonickej osobnosti maloletej a povahových vlastnostiach žalobcu dochádzalo ku konfliktom medzi nimi. Žalobca neriešil niektoré problémy vo výchove tak, ako mal, ale ako vedel a maloletá, vzhľadom na svoj vek a situáciu, v ktorej žila, toto pociťovala zle. Mohla pociťovať, že ju žalobca nemá rád, že má radšej svoju novú rodinu, čo taktiež spochybňuje vierohodnosť výpovedí maloletej o násilnom a agresívnom konaní žalobcu v takom rozsahu, ako ho popisuje obžaloba. Súd preto dospel k záveru, že nie je možné jednoznačne tvrdiť, že sa žalobca dopustil skutku, ktorý mu kladie za vinu obžaloba, teda že v období od septembra 2019 až do 19. 09. 2022 spôsobil maloletej dcére aj maloletým deťom Daxnerovým fyzické a psychické utrpenie tým, že by ich pravidelne aspoň raz do mesiaca pod vplyvom alkoholu kopal do rôznych častí tela, udieral po tele, ťahal ich za vlasy, bil ich po tvári, bol na nich agresívny. Čo sa týka skutočnosti, že bral dcére telefón, zakazoval jej kamarátov, chodiť von, tak súd túto časť skutku nepovažoval za konanie, ktoré by vykazovalo znaky

týrania, ale skôr za prejav zle zvládnutého výchovného riešenia problémov, ktoré nastali. Súd považoval za preukázanú jedine skutočnosť, že dňa XX. XX. XXXX po slovnej hádke, žalobca dal dcére facku strednej intenzity, čo potvrdil aj on sám a jeho družka. Taktiež v konaní bolo preukázané, že poškodená maloletá prišla dňa XX. XX. XXXX do školy, pričom mala odrazené z predného zuba, mala opuchnutý nos a ružový sekret z nosa a znalec uviedol, že predmetné zranenia boli zistené len na základe lekárskej správy z urgentného príjmu, ktorý poškodená navštívila dňa XX. XX. XXXX. Ako najpravdepodobnejšiu verziu vzniku zranení uviedol, že poškodená dostala facku strednej intenzity pri otvorených ústach, kde dolné zubaradie úderom do sánky narazilo o horné zubaradie, pričom postavenie zubaradi bolo v momente úrazu s porušenou oklúziou a vzájomným neanatomickým nárazom dolných a horných rezákov došlo k zlomenine zuba. Súd preto došiel k záveru, že práve v dôsledku facky žalobcu došlo k predmetným zraneniam poškodenej, keď nebolo preukázané, žeby táto bola napadnutá nejakou inou osobou, prípadne že by utrpela nejaký úraz. Keďže obvyklá doba liečby takýchto zranení je do 7 dní bez PN, žalobca svojím konaním mohol naplniť len skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 zákona o priestupkoch, keď spôsobil poškodenej len drobné ublíženie na zdraví, preto podľa § 280 ods. 2 Tr. por. postúpil vec žalobcu uznesením č.k. BR-3T/32/2023-1020 zo dňa 21. 09. 2023 pre skutok, že "dňa XX. XX. XXXX dal poškodenej malol. dcére facku pri otvorených ústach, v dôsledku čoho u nej došlo k pomliaždeniu tváre, nosa, sánky a odbitiu predného horného zuba" na Okresný úrad Brezno, aby tento skutok prejednal ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Rozsudok aj uznesenie okresného súdu nadobudli právoplatnosť dňa 16. 11. 2023, keď Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 4To/120/2023 vzal na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora proti rozsudku a uznesením č.k. 4To/121/2023 vzal na vedomie späťvzatie sťažnosti prokurátora.

28. Podaním zo dňa 29. 02. 2024 požiadal žalobca žalovanú v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. Odôvodnil to tým, že uznesením ČVS: ORP-270/1-VYS-BR-2022 zo dňa 21. 09. 2022 bolo začaté trestné stíhanie a následne uznesením ČVS: ORP-270/1-VYS-BR-2022 zo dňa 22. 09. 2022 vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorú prokurátorka ako nedôvodnú zamietla a uznesením č.k. 0Tp/129/2022-143 zo dňa 23. 09. 2022 bol žalobca vzatý do väzby. Krajský súd v Banskej Bystrici sťažnosť proti väzbe uznesením sp. zn. 3Tpo/30/2022 zo dňa 07. 10. 2022 ako nedôvodnú zamietol. Uznesením č. k. 0Tp/129/2022-243 zo dňa 13. 03. 2023 bolo rozhodnuté o nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad správaním žalobcu a jeho prepustením z väzby na slobodu za súčasného uloženia zákazov. Rozsudkom č.k. BR-3T/32/2023-1000 zo dňa 21. 09. 2023 bol žalobca spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je žalobca stíhaný. Zároveň ohľadom skutku, že "dňa XX. XX. XXXX dal poškodenej facku pri otvorených ústach, v dôsledku čoho u nej došlo k pomliaždeniu tváre, nosa, sánky a odbitiu predného horného rezáka" bolo uznesením č.k. BR-3T/32/2023-1020 zo dňa 21. 09. 2023 rozhodnuté o postúpení veci na Okresný úrad Brezno na prejednanie ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zákona č. 372/1990 Zb. Prokurátor vzal opravné prostriedky voči rozsudku aj uzneseniu späť, čo zobral odvolací súd uzneseniami na vedomie. Škoda bola žalobcovi spôsobená uznesením o vznesení obvinenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením o zamietnutí sťažnosti proti obvineniu, obžalobou, uznesením o vzatí do väzby. V dôsledku trestného stíhania žalobca utrpel stratu na zárobku, došlo k podstatnému zhoršeniu jeho celkového postavenia v spoločnosti, pretože utrpela jeho povest' v mieste bydliska, v rodine a v zamestnaní, kde pre osočovanie v pracovnom kolektíve po návrate do zamestnania po prepustení z väzby na slobodu musel požiadať o preradenie na iné pracovisko, zároveň došlo k ujme na jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Postup orgánov štátu, reprezentovaných predovšetkým orgánmi činnými v trestnom konaní, zasiahol do jeho osobnostných práv, do jeho súkromného a rodinného života, zamestnania a zanechal nepriaznivé následky na jeho psychickom zdraví. Žiadal náhradu majetkovej škody titulom ušlého zisku v podobe straty na zárobku za obdobie od 21. 09. 2022, kedy došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody, do 01. 04. 2023, kedy opäť nastúpil do zamestnania vo výške jeho priemernej hrubej mzdy za obdobie predchádzajúcich 6 mesiacov (marec až august 2022), spolu vo výške 7 845,17 Eur. Vzhľadom na takmer 6 mesiacov trvajúce väzobné trestné stíhanie, spôsobené následky a vzniknutú psychickú ujmu nemožno považovať za dostatočné zadosťučinenie len konštatovaním porušenia práva nezákonným rozhodnutím, preto žiadal aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom nezákonnej väzby trvajúcej od 21. 09. 2022 do 13. 03. 2023 v celkovej výške 10 000,-Eur, celkom sa domáhal náhrady škody vo výške 17 845,17 Eur.

29. Žalovaná vo svojej odpovedi zo dňa 31. 07. 2024, ktorá bola žalobcovi doručená dňa 01. 08. 2024 oznámila žalobcovi, že jeho nárok nebude uspokojený. Zákonným predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím za splnenia podmienky zrušenia nezákonného rozhodnutia a využitia riadneho opravného prostriedku. Pokiaľ ide o ušlý zisk, žiadosť neobsahuje presný údaj, resp. údaje o ďalších nákladoch, ktoré je pri výpočte ušlého zisku potrebné zohľadniť a ovplyvňujúce jeho výšku, ako napr. náklady na cestu do zamestnania, stravu, náklady na domácnosť a pod. V prípadoch, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom uhrádza sa aj nemajetková ujma, ktorej výška v peniazoch je ovplyvnená osobou poškodeného, jeho doterajším životom a prostredím, v ktorom žije a pracuje závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k nej došlo, závažnosťou následkov v súkromnom a spoločenskom živote. Žiadosť ani jej prílohy spoľahlivo a bez pochybností nepreukazujú presné vyčíslenie tohto uplatneného nároku v závislosti na závažnosti následkov, ktoré žalobca utrpel v oblastiach života, ako je uvedené vyššie. Priznanie nároku a jeho výšku v jednotlivých oblastiach života zakladá spoľahlivé preukázanie konkrétnych negatívnych následkov, všeobecné tvrdenia bez doloženia potrebných dôkazov je nepostačujúce a nepreukazuje, že žalobca splnil podmienky na priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

30. Podľa potvrdenia o príjme, ktoré vystavila spol. Železiarne Podbrezová, a.s. bola za mesiac 1/2022 hrubá mzda žalobcu 1 168,52 Eur, čistá mzda 930,60 Eur, za mesiac 2/2022 hrubá mzda 1 211,27 Eur, čistá mzda 960,40 Eur, za mesiac 3/2022 hrubá mzda 1 378,68 Eur, čistá mzda 1 028,60 Eur, mesiac 4/2022 hrubá mzda vo výške 1 185,60 Eur, čistá mzda 942,51 Eur, za mesiac 5/2022 hrubá mzda 1 421,49 Eur, čistá mzda 1 106,92 Eur, za mesiac 6/2022 hrubá mzda 1 289,77 Eur, čistá mzda 1 015,11 Eur, za mesiac 7/2022 hrubá mzda 1 328,30 Eur, čistá mzda 1 068,37 Eur, za mesiac 8/2022 hrubá mzda 1 241,33 Eur, čistá mzda 1 007,75 Eur a za mesiac 9/2022 hrubá mzda 1 095,-Eur, čistá mzda 905,74 Eur. Podľa lustrácie v Sociálnej poisťovni je žalobca zamestnaný v spol. Železiarne Podbrezová, a.s. nepretržite od 01. 06. 2016 a v mesiaci 09/2022 mal vymeriavací základ 1 095,-Eur a 15,42 Eur, v mesiacoch 10/2022 až 02/2023 nemal evidovaný žiadny príjem a v mesiaci 03/2023 mal evidovaný vymeriavací základ 795,-Eur.

31. Sporové strany musia disponovať vecnou legitimáciou. Vecnou legitimáciou sa rozumie stav podľa hmotného práva, podľa ktorého strana sporu je subjektom práv alebo povinností, ktoré sú predmetom sporu. Nedostatok pasívnej legitimácie znamená, že niekto, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nie je. Určenie právneho subjektu, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti má zásadný význam z hľadiska určenia vecnej pasívnej legitimácie na strane žalovaného. V danom prípade je daná pasívna legitimácia Slovenskej republiky. Posúdenie, ktorý orgán je príslušný konať v mene štátu, má však len procesný význam z hľadiska predmetu sporu. Teda označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitimácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitimáciou štátu nesúvisí. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať. Žalovaná je pasívne legitimovaným subjektom v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. ako orgán, u ktorého bola podaná žiadosť o prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. Slovenská republika zodpovedá za ujmu žalobcu v zastúpení ústredných orgánov štátnej správy. Samotné trestné stíhanie voči žalobcovi viedli viaceré orgány štátu, prostredníctvom ktorých sa vykonáva štátna moc. Pokiaľ žalovaná uviedla, že ak žalobca považuje za nezákonné rozhodnutie aj uznesenie o vzatí do väzby, príslušným orgánom je Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré mal žalovať, tak je nepochybné, že Generálna prokuratúra SR prerokovala nárok žalobcu uplatnený dňa 29. 02. 2024 postupom podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., kde samotná žalovaná za titul nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy považovala uznesenie o vznesení obvinenia aj uznesenie o vzatí do väzby. Ak žiadosť o prerokovanie nároku už vtedy nepostúpila MS SR ako orgánu príslušnému, založila si týmto konaním svoju legitimáciu aj v prípadnom budúcom súdnom spore (§ 15 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.). V tejto súvislosti súd poznamenáva, že zodpovednostným subjektom podľa zákona 514/2003 Z.z. je vždy štát, bez ohľadu na to, ktorý štátny orgán koná v jeho mene.

32. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody ako majetkovej ujmy, ktorá je vyjadriteľná v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (s výnimkou prípadov vhodných osobitného zreteľa). Vznik tejto zodpovednosti predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo. Jedným z predpokladov tejto zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je preukázaná nezákonnosť rozhodnutia, ktoré viedlo ku vzniku škody. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorý sa jej nemôže zbaviť. Neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

33. K uplatneniu práva na náhradu škody došlo na základe tej skutočnosti, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený resp. časť skutku bol postúpená na prejednanie inému orgánu. Je v tomto prípade potrebné brať na zreteľ, že po oslobodení spod obžaloby už neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, pretože z hľadiska trestného konania by to bolo bezpredmetné. Žalobca, ktorý bol spod obžaloby oslobodený nesie materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, ktoré sa ukázalo ako nesprávne a je potrebné na neho hľadieť ako na nevinného. Systematickým a logickým výkladom je potom možné dôjsť k záveru, že rovnaký význam resp. dôsledky ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť má aj oslobodenie spod obžaloby. Takýto názor zastáva aj súdna prax a judikatúra. Štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010). Zákon č. 514/2003 Z.z. síce výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, judikatúra však v tomto prípade dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu najbližšej úpravy, a teda z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

34. K záveru, že fyzická osoba bola trestne stíhaná nezákonne možno dospieť iba vtedy, ak bola osoba oslobodená spod obžaloby preto, že skutok nespáchala alebo skutok, pre ktorý bola stíhaná nie je trestným činom. Účelu a zmyslu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá taká interpretácia, podľa ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má tiež rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, teda že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa nestal, nie je trestným činom resp. že skutok nespáchal obvinený. Správnosti vyššie podaného výkladu nasvedčuje aj znenie § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. vypočítavajúce prípady, kedy nevznikne právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo väzbe. Očividným zmyslom väčšiny ustanovení obsiahnutých v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. je vylúčiť vznik práva na náhradu škody v prípadoch oslobodenia spod obžaloby alebo zastavenia trestného stíhania z takých dôvodov, ktoré nedokladajú, že obvinený sa protiprávneho konania kvalifikovaného ako trestný čin nedopustil (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2016).

35. Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 540/2016 okrem iného konštatoval, že z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Taktiež uviedol, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku alebo bolo trestné stíhanie zastavené, pretože sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

36. Ako nezákonné žalobca uviedol aj uznesenie o vzatí do väzby. Väzba je prostriedkom na zabezpečenie obvineného na účely trestného konania zo zákonom určených dôvodov (§ 71 Tr. por.). Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 273/2021 uviedol, že zmyslom a účelom zákona č. 514/2003

Z.z. je stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je aj nárok fyzickej osoby, ktorá bola vzatá do väzby, ak bolo proti nej trestné stíhanie zastavené, bola oslobodená spod obžaloby alebo vec bola postúpená inému orgánu. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z.z. vymedzené pozitívne (§ 8 ods. 5) aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody/nemajetkovej ujmy je naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu. Kumulatívnou podmienkou je súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6. Ústavný pohľad na otázku zavinenia väzby vychádza z toho, že je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, ale štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukážu ich predpoklady ako mylné a nesprávne. Ak má byť občan povinný sa takýmto úkonom podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať garancia, že dostane, ak sa preukáže, že trestnú činnosť nespáchal, respektíve sa mu nedokáže, že trestný čin spáchal, odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu neoprávnene podrobený.

37. Zákon č. 514/2003 Z.z. je tak s ohľadom na rozhodnutie o väzbe jednoznačný v tom, že zásadne stanovuje, že osoba má nárok na náhradu škody, ktorá jej vznikla rozhodnutím o väzbe, ak bola oslobodená spod obžaloby, trestné stíhanie bolo voči nej zastavené alebo trestná vec bola postúpená inému orgánu. Na priznanie nároku na náhradu škody je v takomto prípade potrebné kumulatívne splnenie zákonom stanovených podmienok, a to, že osoba bola zobratá do väzby, resp. bola vo výkone väzby, práve z tohto dôvodu jej vznikla škoda a následne bola spod obžaloby v trestnom konaní oslobodená, trestné stíhanie bolo voči nej zastavené alebo trestná vec bola postúpená inému orgánu. Priznanie nároku na náhradu škody v prípade rozhodnutia o väzbe nevyžaduje, aby bolo toto rozhodnutie o vzatí do väzby zrušené pre jeho nezákonnosť. Rozhodujúcim pre posúdenie opodstatnenosti väzby je len neskorší výsledok trestného konania. Základnou podmienkou priznania nároku na náhradu škody je taký výsledok trestného konania, pri ktorom nedošlo k právoplatnému odsúdeniu osoby, ktorá bola vo väzbe, teda k vysloveniu jej viny za skutok, v súvislosti s ktorým bola vzatá do väzby.

38. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/86/2022 poukázal na článok 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého v dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby sa väzba stáva z hľadiska vnútroštátnej úpravy nezákonnou, a tým zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú oslobodenému obvinenému vykonanou väzbou a v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/257/2019 konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má v súlade s § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol (okrem iného) oslobodený spod obžaloby. Z uvedenej dikcie zákona možno vyvodiť, že nárok žalobcu podľa § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. voči žalovanej vzniká už samotnou existenciou väzobného trestného stíhania a rozsudku, ktorým bola osoba pozbavená osobnej slobody následne oslobodená spod obžaloby. Preto rozhodnutie, ktorým sa priznáva táto náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch v konkrétnej výške, už len deklaruje existenciu tejto zákonom priznanej právnej skutočnosti a nárokov z nej vyplývajúcich (väzobného stíhania, oslobodzujúceho rozsudku a ich príčinnú súvislosť so vznikom nemajetkovej ujmy vzniknutej obmedzením na osobnej slobode jednotlivca). Záver, že ujma za výkon väzby sa predpokladá je výsledkom vývoja judikatúry (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/125/2019, sp. zn. 7Cdo/24/2020).

39. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti nemal súd dôvod odkloniť sa od ustálenej rozhodovacej praxe, pretože v tomto konaní došlo k oslobodeniu spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a v časti bol skutok postúpený na prejednanie ako priestupok. Preto sa uznesenie OR PZ v Brezne ČVS: ORP-270/1-VYS-BR-2022 zo dňa 22. 09. 2022 o vznesení obvinenia žalobcovi, proti ktorému tento podal sťažnosť a táto bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Brezno č. 2Pv 245/22/6603-27 zo dňa 04. 11. 2022 zamietnutá, ako aj uznesenie Okresného súdu Brezno č.k. 0Tp/129/2022-143 zo dňa 23. 09. 2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tpo/30/2022 zo dňa 07. 10. 2022, ktorým bol žalobca vzatý do väzby považujú

za nezákonné a žalobcovi nimi bola spôsobená škoda. Súd sa zaoberal aj splnením podmienky, a to podania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu, čo považoval za preukázané, keď žalobca podal sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia aj voči uzneseniu o vzatí do väzby. Súd nezistil ani existenciu negatívnych podmienok vylučujúcich vznik nároku na náhradu škody, ktorých existencia nebola v spore tvrdená a ani preukázaná (§ 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z.).

40. Trestné stíhanie osoby obvinenej z trestného činu síce môže prebiehať bez potreby väzobného stíhania, ale pre väzbu je nevyhnutné, aby bola osoba, ktorá je vzatá do väzby z trestnej činnosti obvinená. Uplatňovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným obvinením a nedôvodnou väzbou je bežným javom, ku ktorému dochádza práve z dôvodu, že nebyť nezákonného trestného stíhania osoby, táto by sa nemusela podrobiť ani väzbe ako procesnému opatreniu, ktoré predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvinenej osoby. Trestné stíhanie sa ukázalo ako nedôvodné, a teda nedôvodná bola samotná väzba ako prostriedok vedúci k vyšetreniu trestnej činnosti. Bolo potom potrebné vychádzať z toho, že nebyť samotného trestného stíhania (vznesenia obvinenia) nebol by žalobca podrobený povinnosti znášať jednotlivé procesné úkony vrátane výkonu samotnej väzby a nevznikla by mu tým ani škoda.

41. Súd s poukazom na vyššie uvedené vychádzal zo skutočnosti, že boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti, a to existencia nezákonného rozhodnutia, vykonanie väzby a oslobodenie spod obžaloby resp. postúpenie v časti skutku inému orgánu. Bol preukázaný vznik a príčinná súvislosť medzi nimi a ušlým ziskom resp. nemajetkovou ujmom za väzbu. Trestné stíhanie sa ukázalo ako nedôvodné, teda nedôvodná bola samotná väzba ako prostriedok vedúci k vyšetreniu trestnej činnosti a skutočnosť, že v čase začatia trestného stíhania sa väzba javila ako dôvodná, nemení nič na tom, že v konečnom dôsledku došlo k oslobodeniu spod obžaloby resp. postúpeniu veci inému orgánu.

42. Súd potom posúdil uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody, ktorá spočívala v ušlom zisku - strate na zárobku a dospel k záveru, že tento nárok je sčasti dôvodný.

43. Žalobca si uplatnil náhradu spočívajúcu v ušlom zisku - strate na zárobku. V konaní nebolo sporné, že sa žalobca od 21. 09. 2022 do 13. 03. 2023 nachádzal vo väzbe ani to, že žalobca bol v tom čase zamestnaný v spol. Železiarne Podbrezová, a.s. Uviedol, že si uplatňuje škodu do 01. 04. 2023, kedy opäť nastúpil do zamestnania, a to vo výške šesťnásobku jeho priemernej hrubej mesačnej mzdy za obdobie 6 mesiacov predchádzajúcich jeho vzatiu do väzby a uplatnil si ju za obdobie október 2022 až marec 2023 spolu vo výške 7 845,17 Eur.

44. Pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu škody z titulu ušlého zisku súd vychádzal z uznesenia NS SR sp. zn. 4MCdo/23/2008, v zmysle záverov ktorého, "ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel."

45. V prípade, ak bol zamestnanec vzatý do väzby, nemá právo na ospravedlnenie neprítomnosti v práci, pretože výkon väzby sa v Zákonníku práce neoznačuje ako prekážka v práci. Zamestnávateľ však môže zamestnancovi poskytnúť pracovné voľno s náhradou mzdy alebo bez náhrady mzdy v zmysle § 141 ods. 3 Zákonníka práce. Družka žalobcu na pojednávaní uviedla, že v práci to bola ona vybavovať a žalobca mal v tom čase evidované neplatené voľno, čo tvrdil aj žalobca v trestnom konaní, preto súd vychádzal z tejto skutočnosti, keď aj z lustrácie v Sociálnej poisťovni mal preukázané, že mu v mesiacoch 10/2022 až 02/2023 nebol vyplácaný žiadny príjem. Žalobca pracuje v železiarňach, kde sa pracuje na zmeny, teda aj v noci, cez víkendy a cez sviatky, preto súd pri určovaní výšky náhrady potom primerane vychádzal z určenia priemerného zárobku na pracovnoprávne účely podľa § 134 ods. 1, 2 Zákonníka práce, ktorý zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Súd, aj vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu vychádzal z čistého a nie

hrubého príjmu žalobcu, keď žalobcov očakávaný prínos v danom období by predstavoval jeho čistý a nie hrubý príjem (z ktorého sa odpočítavajú odvody, daň príj. iné zrážky).

46. Z doloženého potvrdenia o príjme mal súd za preukázané, že priemerná hrubá mesačná mzda žalobcu za kalendárny štvrtrok, ktorý predchádzal obdobiu, keď bol žalobca vzatý do väzby (04/2022, 05/2022, 06/2022) predstavovala sumu 1 298,95 Eur a priemerný čistý mesačný príjem za dané obdobie sumu 1 021,51 Eur. Predpokladaný čistý zárobok žalobcu (po odpočítaní odvodov a dane) za normálneho chodu, obvyklého výkonu jeho pracovných povinností by teda predstavoval sumu 1 021,51 Eur. Žalobca uviedol, že si uplatňuje náhradu za mesiace október 2022 až marec 2023 spolu vo výške 7 845,17 Eur, pričom vychádzal z hrubej mzdy. Skutočný ušlý zisk žalobcu však predstavuje iba jeho čistý a nie hrubý príjem. Súd preto priznal žalobcovi náhradu za mesiace 10/2022 až 02/2023, za každý mesiac vo výške 1 021,51 Eur, spolu vo výške 5 107,55 Eur. Pokiaľ ide o náhradu za mesiac marec 2023, z lustrácie v Sociálnej poisťovni súd zistil, že v danom mesiaci už bol žalobcovi vyplácaný príjem od jeho zamestnávateľa (vymeriavací základ, teda hrubá mzda bola vo výške 795,-Eur), ale žalobca nepredložil žiadny doklad, aký bol jeho čistý príjem v danom mesiaci. Súd nie je povinný robiť prepočet za žalobcu, ktorý v konaní nesie dôkazné bremeno a v tomto prípade by to ani nebolo úplne možné vzhľadom na to, že žalobca pracuje v železiarňach, kde sa pracuje na zmeny, teda aj v noci, cez víkendy a cez sviatky. Preto súd žalobcovi náhradu za mesiac 03/2023 nepriznal a priznal mu náhradu škody spočívajúcu v náhrade ušlého zárobku vo výške 5 107,55 Eur. V prevyšujúcej časti žalobu ohľadom tohto nároku zamietol.

47. V konaní bola zo strany žalobcu pôvodne uplatnená v žalobe aj nemajetková ujma vo výške 10 000,-Eur, ktorú žalobca odôvodnil tým, že si ju uplatňuje z dôvodu nezákonného trestného stíhania a nezákonnej väzby. V replike uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za každý deň trvania nezákonnej väzby (od 21. 09. 2022 do 13. 03. 2023) spolu 174 dní, vo výške 40,-Eur za každý deň, spolu vo výške 6 960,-Eur a za nezákonné trestné stíhanie (od 22. 09. 2022 do 05. 12. 2023) spolu 440 dní, vo výške 400,-Eur za každý mesiac, spolu 5 600,-Eur, teda si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 12 560,-Eur. Uznesením č.k. 5C/70/2024-177 zo dňa 26. 09. 2025 súd pripustil zmenu žaloby, tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 20 405,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 20 405,17 Eur od 02. 08. 2024 do zaplatenia, to všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

48. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, čo znamená primerané, s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne, účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné exaktne kvantifikovať a vyčíslieť, namiesto nej je možné len poskytnutie zadosťučinenia. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry človeka, ktorý sa premieta do psychickej sféry osoby a jej postavenia v spoločnosti. Ide o ujmu, ktorá sa nepremieta do fyzickej integrity poškodeného ani do jeho majetkovej sféry, a preto je potrebné ju odlišovať od majetkovej ujmy, ako aj ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami. Kritériá na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určuje (nie taxatívne) § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Zároveň je jej horná hranica limitovaná, keď nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

49. Je na uvážení súdu, aby v každom jednotlivom prípade, pri prihliadnutí na individuálne skutkové okolnosti, stanovil adekvátnu výšku nemajetkovej ujmy s prihliadnutím najmä na celkovú dĺžku obmedzenia osobnej slobody, následky v osobnej sfére poškodenej osoby, príčinnú súvislosť a je dôležité, aby výška odškodnenia odrážala všeobecné zdieľané predstavy o spravodlivosti. Zároveň je potrebné posudzovať aj ďalšie právne predpisy upravujúce obdobnú problematiku napr. § 12 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, podľa ktorého ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku

minimálnej mzdy. V prípade žalobcu táto hranica predstavuje sumu 32 300,-Eur (minimálna mesačná mzda za rok 2022, kedy došlo k vzatiu do väzby, bola vo výške 646,-Eur), pričom táto sa má poskytovať pri najzávažnejších následkoch. Priznanie nemajetkovej ujmy vo výške vyššej ako výška tohto odškodnenia, by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 19/2018 dospel k záveru, že všeobecný súd je povinný určiť primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESĽP. V rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/123/2023 bolo poukázané na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo), pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo), výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko) a pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko). Súd poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 754/2016, kde ústavný súd uviedol: "Ústavný súd je tohto názoru, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby alebo trestného stíhania vopred, pre všetky prípady, nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak, nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či ESĽP, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť." Podľa nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 288/2017, "pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a mal by existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady." Súd prihliadol aj na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/2357/2010 uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk NS ČR pod R 52/2012 a v ňom uvedenú širokú komparáciu rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov, pričom tento dospel k záveru, že adekvátna náhrada je 20,-Eur až 60,-Eur za deň väzby. Ako adekvátnu náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe Krajský súd v Banskej Bystrici posúdil za každý deň vykonanej väzby sumu 50,-Eur (sp. zn. 16Co/94/2022), sumu 40,-Eur (sp. zn. 11Co/36/2023), sumu 33,-Eur (sp. zn. 12Co/68/2022, sp. zn. 14Co/54/2020), sumu 30,-Eur (sp. zn. 13Co/53/2021), sumu 33,30 Eur (sp. zn. 11Co/54/2024), rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica bola priznaná suma 25,-Eur a rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 7C/18/2024 suma 20,-Eur, pričom v oboch týchto prípadoch išlo o trestné stíhanie pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy nemožno jednoducho ustáliť, či určiť výlučne mechanickým porovnaním, či určením priemeru súdom priznávaných súm v obdobných veciach, avšak súd konajúci o konkrétnej uplatnenej žalobe, je pri svojom rozhodovaní povinný prihliadať na všetky individuality prejednávanej veci a vyhodnotiť konkrétne okolnosti, tvrdený a preukazovaný dopad vedeného trestného stíhania a väzby na život osoby, ktorá bola nezákonne trestne stíhaná a vzatá do väzby na jeho osobnú sféru, rodinný život, pracovný život, postavenie a vnímanie tejto osoby v ostatnom spoločenskom živote.

50. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká už samotnou existenciou väzobného stíhania žalobcu a rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby resp. postúpenia inému orgánu. Rozhodnutie, ktorým sa priznáva náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v konkrétnej výške, už len deklaruje existenciu tejto zákonom priznanej právnej skutočnosti a nárokov z nej vyplývajúcich. Samotné držanie vo väzbe má z povahy veci negatívne dopady na slobodu pohybu, právo na súkromie a výkon väzby sám o sebe spôsobuje ujmu na základných právach a slobodách, stres, neistotu, úzkosť. V súvislosti s nemajetkovou ujmu žalobcu možno bez pochybností predpokladať, že výkon väzby musel zasiahnuť do života a

fungovania žalobcu. Náhla zmena života, neistota a aj prebiehajúci súdny spor, umiestnenie do väzobnej cely, podrobenie sa úkonom prípravného konania a po podaní obžaloby aj účasť na pojednávaniach súdu, ale najmä hrozba odňatia slobody, kedy človek myslí na vzniknutú situáciu, v danom momente pre neho ťažko riešiteľnú, to všetko musí nepochybne zasiahnuť človeka.

51. Pokiaľ ide o osobu žalobcu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, tento mal v čase väzby 38 rokov, žil v spoločnej domácnosti s družkou, jej tromi synmi a svojou dcérou, pričom voči deťom sa mal dopustiť trestného činu a bol zamestnaný v spoločnosti Železiarne Podbrezová, a.s. Čo sa týka závažnosti vzniknutej ujmy, okolností, za ktorých k nej došlo a závažnosti následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote, spoločenskom živote, tak trestné stíhanie bolo začaté na podklade oznámenia Q. H., sestry žalobcu. Tá podávala oznámenie na základe informácií, ktoré jej poskytla dcéra žalobcu a lekárskej správy. Žalobca bol u predtým trikrát trestne stíhaný (aj keď na pojednávaní tvrdil, že nikdy predtým nebol trestne stíhaný) a osemkrát priestupkovo riešený, preto v jeho prípade nie je možné hovoriť o úplne bezúhonnom človeku. Žalobca na pojednávaní uviedol, že ho zobrali do väzby, nevedel, čo sa bude diať ďalej, čo bude so zamestnaním, so ženou a s deťmi. Mal ísť napr. na konkurz na rušňovodiča, ale kolegovia spísali petíciu, že ho tam nechcú, lebo bol vo väzbe. Má aj problémy so zdravím, vo väzbe prechorel, má problémy s chrbticou. Zmenil sa rodinný život, matka ho vydedila, zrušila mu trvalý pobyt, nerozpráva sa s ním sestra ani dcéra. Predtým žil riadny život, priestupky boli väčšinou len napr. zákaz zastavenia a nebol nikdy trestne stíhaný za žiadny trestný čin (čo sa preukázalo ako nepravdivé tvrdenie). Súd dospel k záveru, že žalobca vyššie tvrdené skutočnosti nepreukázal, nepreukázal, že výkon väzby závažným spôsobom zasiahol do jeho rodinného života a rodinných väzieb. Svedkyňa - družka žalobcu potvrdila, že naďalej spolu žijú v spoločnej domácnosti, nemajú žiadne problémy medzi sebou, jej deti s ním dobre vychádzajú. Zhoršenie vzťahov s matkou a sestrou v dôsledku väzby súd tiež nepovažuje za preukázané, keď on sám v priebehu trestného konania uviedol, že s matkou nemajú dobrý vzťah, pretože sa jej nepáčilo, že začal žiť s B. H. a odsťahoval sa s ňou, jej deťmi aj svojou dcérou do jednoizbového bytu a podobne je to aj so sestrou. Tvrdil, že mu matka zrušila trvalý pobyt (súd pritom podotýka, že na adrese trvalého pobytu už niekoľko rokov nebýva), ale z jeho občianskeho preukazu, vydaného tento rok, táto skutočnosť nevyplyva, naďalej má uvedený trvalý pobyt na rovnakej adrese. Nepreukázal ani skutočnosť, že ho matka vydedila a že to bolo v dôsledku jeho väzobného trestného stíhania resp. väzby. To, že sa s ním nerozpráva dcéra je aj dôsledok jeho výchovných metód, na čo poukázal aj súd už v trestnom konaní s tým, že aj samotné trestné stíhanie vychádzalo z tvrdení dcéry žalobcu o jeho zlom správaní k nej a ostatným deťom. Žalobca nepreukázal ani zhoršenie jeho spoločenského života, za týmto účelom nenavrhol a nedoložil žiadny dôkaz (tvrdenie svedkyne, že ho susedia osočujú zostalo iba v rovine tvrdení, nebolo preukázané), nijako nepreukázal, že napr. mali predtým so susedmi priateľské vzťahy a teraz sa s ním napr. nechcú stretávať alebo prišiel o kamarátov. Súd nezistil ani negatívne následky vplyvu väzby žalobcu na jeho pracovný život resp. spoločenské uplatnenie. Po ukončení väzby žalobca opätovne nastúpil do pracovného pomeru u toho istého zamestnávateľa a pracuje tam aj v súčasnosti. Jeho tvrdenia, že kolegovia s ním nechcú pracovať, spisujú petície a musel byť preradený na inú prácu nepreukázal, potvrdil, že na papieri nič nemá. Mal to riešiť s predákom, ale nič také nebolo v konaní preukázané, na preukázanie týchto tvrdení nepredložil ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz. Na základe uvedeného je nesporné, že samotné väzobné trestné stíhanie nemalo ani na pracovný život a prípadné spoločenské uplatnenie žalobcu negatívny vplyv. Nedošlo k ukončeniu pracovného pomeru, žalobca nebol nútený hľadať si inú prácu, ale naopak pokračoval v pracovnom pomere u svojho zamestnávateľa. Súd neprihliadol ani na tvrdené následky väzby vo sfére jeho zdravotného stavu, keď žalobca v spore neprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce skutkové tvrdenia (v podobe napr. lekárskeho správ alebo posudkov), a preto možno konštatovať, že v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. To, že jeho družka sa musela počas väzby starať sama o svoje tri deti tiež nie je dôvod, na ktorý by mal súd prihliadať pri určovaní nemajetkovej ujmy žalobcu, starala sa totiž o svoje vlastné deti, ktorých otcom nie je žalobca. Ako sama uviedla, dcéra žalobcu s ňou v tom čase nežila a nežije s nimi ani v súčasnej dobe.

52. Súd však dospel k záveru, že len prípadné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočnou satisfakciou za utrpenú ujmu, ktorá vznikla žalobcovi vzatím do väzby, ktorú si nezavinil sám. Prihliadajúc na judikatúru aj rozhodnutia v iných veciach považoval sumu 20,-Eur za každý deň vykonanej väzby (celková väzba trvala 174 dní), t.j. spolu 3 480,-Eur zodpovedajúcu adekvátnosti náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi. Súd zobrať do úvahy skutočnosť, že bolo zasiahnuté do žalobcových základných práv a slobôd (osobnej slobody, slobody pohybu) a do osobnostných práv (ľudskej dôstojnosti, osobnej cti). Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy za jeden deň väzby

pohyboval v mantineloch od 20,-Eur do 60,-Eur, pričom určenú sumu 20,-Eur, považoval za spĺňajúcu princíp proporcionality a všeobecnej spravodlivosti. Žalobcom požadovanú sumu za jeden deň väzby (40,-Eur) súd neakceptoval, pretože negatívny vplyv na rodinný, pracovný, spoločenský život a zdravie, či už fyzické alebo psychické nebolo v spore dokázané.

53. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prihliadol aj na zákonné limity uvedené v § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., kde výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška poskytovaná poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Ak by maximálna výška nemajetkovej ujmy v prípade smrteľného následku trestného činu bola 32 300,-Eur (50-násobok minimálnej mzdy určenej na rok 2022, kedy boli vydané nezákonné rozhodnutia) a maximálna výška nemajetkovej ujmy obeť, ktorej bola spôsobená škoda trestným činom obchodovania s ľuďmi, znásilnenia, sexuálneho násillia a sexuálneho zneužívania 6 460,-Eur (10-násobok minimálnej mzdy na rok 2022), je žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy neprimeraná. Súd v tomto smere súhlasil so žalovanou, že ujma, ktorú zažil žalobca nie je ani len porovnateľná s tou, ktorú zažili obeť trestných činov proti ľudskej dôstojnosti. Súd v spore nezhliadol okolnosti, ktoré by odôvodňovali hranice dané § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. prekročiť a prísúdiť žalobcovi viac. Priznaná náhrada nemajetkovej ujmy neporušuje princíp primeranosti k iným odškodneniam, zohľadňuje osobitosť daného prípadu, nevytvára priestor pre obohatenie sa žalobcu, ale znamená pre neho spravodlivé zadostučinenie.

54. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu ohľadom prevyšujúcej časti nemajetkovej ujmy za väzbu zamietol, keď priznanie náhrady vo väčšom rozsahu by nebolo primerané okolnostiam veci a v rozpore so základnými zásadami spravodlivosti.

55. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie a v sume prevyšujúcej 10 000,-Eur, súd aj v tejto časti žalobu zamietol, keď považoval za preukázané, že v tomto rozsahu nebol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy predbežne prerokovaný. Žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku presne uviedol, že si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom nezákonnej väzby trvajúcej od 21. 09. 2022 do 13. 03. 2023 v celkovej výške 10 000,-Eur, čím presne špecifikoval, že si uplatňuje nemajetkovú ujmu iba za väzbu. Súd potom s prihliadnutím na § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. nemohol rozhodovať o uplatnenej nemajetkovej ujme za trestné stíhanie ani v sume prevyšujúcej 10 000,-Eur, pretože v tomto rozsahu nebol nárok prerokovaný a pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

56. Žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal vo výške 9,25 % ročne zo sumy 5 107,55 Eur od 02. 08. 2024 do zaplataenia a zo sumy 3 480,-Eur od 02. 08. 2024 do zaplataenia priznal podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Žalobca má v súlade s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho potom, čo mu žalovaná oznámila, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku považuje za nedôvodnú, a to v súlade s ustálenou praxou v riešení otázky úrokov z omeškania z priznanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorou bol prekonaný odlišný právny názor uvedený v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/15/1997 (viď napr. rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/339/2021, sp. zn. 4Cdo/48/2017, sp. zn. 4Cdo/257/2019). V tomto prípade lehota na plnenie začala plynúť v deň nasledujúci po doručení odpovede žalovanej o vybavení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žalobca uviedol, že mu odpoveď žalovanej o neuspokojení nároku bola doručená dňa 01. 08. 2024, čo žalovaná nespochybnila, preto sa dňa 02. 08. 2024 dostala do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu.

57. Súd nevykonal dokazovanie výsluchom ďalších navrhnutých svedkov, keď právnemu zástupcovi žalobcu bolo spolu s predvolaním oznámené, že má zabezpečiť ich účasť na pojednávaní, ktorý uviedol, že si to nevšimol a ich výsluch by spôsobil, že súd by musel pojednávanie odročit'.

58. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"). Vo veci súd rozhodoval o viacerých samostatných nárokoch v spoločnom konaní. Uvedené nároky mohol žalobca uplatniť aj samostatne. Podanou žalobou si uplatnil nárok na náhradu škody - ušlého zisku a nemajetkovej ujmy. V prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viac právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takomto prípade treba mieru úspechu a neúspechu strán pri každej veci

posúdiť samostatne. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy záviselo od voľnej úvahy súdu, určenie výšky škody záviselo od preukázania vzniku škody (straty na zárobku) žalobcom. Súd preto o trovách konania v časti uplatnenej škody rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žalobcovi ako strane v konaní v prevažnej miere úspešnej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej podľa pomeru úspechu a neúspechu v rozsahu 30,20 % (65,10 % - 34,90 %), keď vychádzal z nároku uvedeného v žalobe (uplatnená škody 7 845,17 Eur) a nároku priznaného týmto rozhodnutím (priznaná škoda 5 107,55 Eur), keď v prevyšujúcej časti súd ohľadom náhrady škody žalobu zamietol. O trovách konania v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu, keď samotná výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, preto nie je možné žalobcom uplatnený nárok nad súdom priznanú sumu nemajetkovej ujmy subsumovať pod jeho procesný neúspech. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a nemožno ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. V takýchto prípadoch sa žalobca považuje za plne úspešného, avšak výška náhrady trov sa bude určovať podľa sumy prisúdenej, nie zo žalovanej sumy." (rozsudok KS v BB sp. zn. 12Co/68/2022). O výške náhrady účelne vynaložených trov konania bude podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia v dvoch vyhotoveniach na tunajší súd (§ 362 ods. 1, 2 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok).